

HLAS UKRAJINY

Orgán hájící samostatnost Ukrajiny.

REDAKCE: Setice, čis. 258. ADMINISTRACE: Horažďovice (Böhman Hřejtůk). — Rukopisy a korespondence měly být adresovány v Horažďovicích. — Vychází každý čtvrtek. — Předplatit se za celý rok i s poštovními náklady Kč 30.—. Jednotlivá čísla 50 hal. — Rukopisy se nevracují.

Vydání pro Prahu.

Ukrajinci!

Chcete své matce Ukrajině svobody, ale pracovat neumíte pro její vysvobození! Plač Ukrajině - synové tvoji jsou nedbalí!

LAD. SVEJCAR.

Je třeba se rozhodnouti.

Světová politická situace má obzor více než zachmuřený. Provedení sankcí vyvolalo dusnou atmosféru ve světovém ovzduší a Německo dává pod formálními protesty tušit, že čeká jen na příhodnou příležitost, aby protestu tomu doložilo tvrdé váhy pušek a děl. Současně proskakují pověsti o tom, že „probozvešníci se Maďari“ připravují nějaké překvapení, o němž vláda prohlašuje, že se nechystá. Známe velmi dobře tajné kluby i vládu maďarskou. Ministr maďarský odpoví ve své kanceláři na notu spojených vlád malá i velká. Dohody, za které vláda má nepřítomnost, má slyšely, ale hned na to podepíše jakousi podezřelou subvenci na propagandu maďarskou a odejde z ministerstva do nějakého toho klubu probozvešnických se Maďarů. Domyslíme-li k tomu, že druzí evropští Mongolové, Turci, se chystají k akci balkánské a i pan Trecký počíná harašití zbraněmi velmi povážlivě.

Československá republika popřela a nás másta Ukrajině, prostě jen bžencům, a i těm loemacím, které u nás přeměňují na L. zv. pracovní rotu. Bylo by záhodno,

aby vláda republiky uvažovala o pomocných trolech pro přísti srazku, ukáže-li se tato provokativnost Německo-sovětsko-maďarsko-turecké „Dohody“ natnou. Mezi těmi, kdož utekli z Ruska, hovoří se docela o tom, že Kruppovy závody za obilní podíly zrenovují a zorganizují zemědělskou výrobu ruskou. Po Slovansku srozumitelně: expositura Essena, Brjansk, organizuje vojenskou velkovýrobu sovětské armády a až s ní bude hotova, tehdy Německo pokusí se o revanše ve Francii a sověty o rozšíření světové protikapitalistické revoluce do Polska, Československa a na balkán, zatím co Turci počínají se o evropský status quo!

Jak vstoupila si Francie i carské Rusko bedlivě emigrantského hnutí proti ruskému, tak málo aktivně všimá si republika československá protislovanské emigrace ukrajinské, která chtěla by, aby samostatnost Ukrajiny dostala ze slovanských a zvláště českých rukou!

Emigranti ukrajintí za český chléb a sůl jsou ochotni hravěti v boji s těmi, kdož slíbili a pak zničili samostatnost Ukrajiny. Jsou ochotni postavili se po boji vojenským československým, protože věří, že republika Karpatůka Rusi protáhla své

ruce k východu jen proto, že chce o neprodějnější krajině být. Ruska vytvořili upravitelný stát ve velké slovanské federaci, kde nebude ujařmených, ale také vřichů budou bratry. Bolševici nedají vládu věci ze svých rukou dobrovolně, ale pokusí se rozšířit je, jimž trpí, i na ostatní části slovanského světa.

Republika má v tomto boji úlohu přední, neboť jí více než kdy jindy náleží úkol soudit ve Slovansku — vůdčí úloha proto, že proti tmě, kterou rozšířila tu německá proradnost, má přinésti slovenskou mířku transformovanou západní světlo.

Ukrajinci, kteří jsou zde, jsou sliční ochotní pomoci — ale jsou tu ti, kteří dotud v Salze Veselce v Německu jsou internováni jistě proto, aby jednou na hracích německých hajonů přinesli do vlasti své ještě více německé proradné tmy.

Nebylo by záhodno pomoci těmto lidem tam, kam patří? Sem, ke svým bratřím a k myšlenkám světa? Čas kvapí a nepřítel pracuje úsilovně!

FEULETON.

Böhdan Hřejtůk:

Úvahy k Slovanskému problému.

Otázka slovanského problému jest tak pošlapána, že chceme-li ji dnes prozkoumati, nevíme, máme-li ji probádati s vrchu nebo z dole.

Jest však známo, že začínáme-li budovati dům — budujeme se od stropu, nýbrž ze základu. Začneme tedy i tuto otázku probírat z dole. Budž nám dovoleno mluvit o našem vlastním problému upřímně a bez všelidského obalu. Chceme, když píšeme tyto řádky býti pouze Slovany a to těmi Slovany, kterých se západní feudalism, pokrytectví a úskoky ještě nedotkly.

Publikační takto na slovanský problém dnes v prvé čtvrti XX. st. můžeme upřímně říci, že myšlenka všeslovanského spojení padla. A co nejspornějšího jest, že padla tam, kde nejvíce byla všeobecná. Zdá se nám, že bylo by zbytečné vzpomínati těch, kteří ze vůle poctivosti a účty přemýšleli o tomto problému. Ježto: slovanský problém, jenž byl mezi Čechy nejvšestější ideou, pravíme ještě jednou, padl.

Čestí politikové myslí, že jsou vítězi, ale není to pravda. — Čestí politikové poplápalí zrovna to, čeho se nejvíce báli Němci. Se slovanského stanoviska česká politika zavedla český národ v područí cizinců. To, co se dnes jmenuje česká samostatnost, není nic méně nic více než iluze pro dnešek a pro budoucnost poroba. Čestí z velkoslovanských myšlenek se přetvořili v nepřírozené všemu Slovansku politické otroky, totiž zcela se oddávali dobrovolně za rukojmí cizincům.

Nikdo přece nebude zapírat, že kapitalismus, jehož vytvořili románské a germánské národy a jemuž se úplně podrobili čestí vůdcové, jest našim slovanským tvůrcem? Slovansko žije pouze z půjček. Do r. 1918 každý upřímný Slovan myslil pouze slovansky a ve všem ideologickém myšlení chtěl se vymazati z tohoto područí — totiž přemýšlel o stvoření nového, nám Slovanym přirozeného národohospodářského aparátu, jenž by docela hověl smýšlení každého Slovana. Bohužel, nestalo se tak.

Normanové naučili nás lenošiti a když byli v tom přesvědčení, podali nám svou feudální pomoc. My odfekali se stvořiti sebe sama a Potřeba přinutila nás, abychom přijali docela nepřírozené nám ústrojí. Tehdy, když nám bylo zapotřebí vy-

budovati sebe sama, my toho neudělali a tím ten, jenž nás chtěl vždycky mít v svém područí vyhrál. Němci se počali námi zabývat. Porozuměli nám a když porozuměli, postavili svou politiku k nám zády. Jsou, postavili ji k nám zády, abychom neviděli jejich tváře, a když byli zcela jisti, že jejich politického obličej nevidíme — začali studovati otázku své budoucnosti. To je v pravém slova smyslu — přišli k nám, byli nejen v Čechy, nýbrž začínaje od „bulgarského dvora“ až k „ruskému dvoru.“ Jinými slovy řečeno, chytili nás za krk...

Jich historický pochod k nám jest třeba připomenouti pouze naší nedbalostí. Němci nás studovali a my se těšili, když oni „pěkně hráli.“ Uplynula nějaká doba a Němci se chopili slovanského problému jako lačky k štvání, začali totiž přemýšleli o válce. Mějce na mysli v budoucnu podrobili všechno sobě, Němci sestavili generální plán, jimž chtěli, aby vytvořený celým západem feudálně-kapitalistický ústroj patřil pouze jim. Na válečném prapore německém bylo jasné napsáno: „Kapitalismus musí být pouze německým a každý Němec musí být jeho králem.“

Tato první mapa se týkala existence všech západních národů. Proto pravíme, že Čestí jako národ sousedící s Německem

TARAS ŠEVČENKO:

Dumy.

Větre bujný, větre bujný!
Ty s mořem rozmlouváš.
Probuď ty je, zahrej si s ním,
žádej modré moře —
Víte ano kde můj milý,
neboť v dál je neho;
ať ti povi modré moře,
kam že jej zanesle;
jestli mlka utopilo,
rozbiť modré moře:
Jak pať pójdu mlka hledat —
utopím své hoře,
utopím já své neštěstí. —

Najdu já ho, přítelín se,
ať zem srdce hřeje...
Potom volně nes mše s milým,
kudy vítr věje!...
Živ-li milenek na té straně,
jest to známo tobě,
kudy chodí, co as dítá,
vidíš v každé době.
Jestli pláče — ať já pláču,
jestliže ne — ať já pěju,
jestli zhybnul černobavý,
já si též smrt přeju.

Potom doves moji duš,
tam, kde je můj milý,
červenou mne kalnou pak,
stav na vrch močály...

Bude potom v cizím poli,
bude ležet spát,
bude nad ním jeho mlá,
jako kvítko státi...

Budu potom kalinou já,
nad ním kvěstí v slávi,
by ho slunce nepálilo,
lidé neslapali...

Z večera já budu truchliti,
z rána v slzách státi,
vzejde slunce, — utru slzy,
nebude nic znáti...

Větre bujný, větre bujný!
Ty s mořem rozmlouváš,
probuď ty je — zahrej si s ním,
žádej modré moře.

Dopis Čecha bratřím Ukrajincům.

Láska tvoří divy.
Tato slova platí v prvé řadě o lásce k vlasti. Běda národu, jenž nechal by vyhasnouti tento posvátný oheň.

Ona udržel při životě i ten nejmenší národ, ale bez ní ten největší a nejmočnější národ — mši zahynout. Ona stvořila nejslavnější dějiny všech národů, ona dala podnět k nejslavnějším činům a největší mužové nosili v srdci tento skvělý ideál. Ona je tajemnou silou, řídicí osudy národů i jednotlivců.

Vám, naši milí, ukrajinští hosté připravila krutý osud emigrantů, ale nenaríkejte! Připravila-li Vám Velký pátek, připraví Vám i slavné z mrtvých vstání! Věřte, že Vašeho utrpení je zapotřebí, aby Vaši vlastní vzešlo slavné ráno.

Láska k vlasti vyslala Vás od domácího krbu a tím dala Vám novou možnost pracovat pro lepší budoucnost Vaši nešťastné země. Ten, jehož vlast nebyla nikdy v nebezpečí, jenž netrpěl proto, že se narodil jejím synem — nezná té pravé, všeobětující lásky k vlasti. Ta rodí se jen z utrpení.

Vezměte si jen za příklad náš český národ — ať malý počtem, ale velký láskou k vlasti. Tři sta let vzdoroval úsilí nepřítel, jež chtěli jej vyvrátiti z kořene. Po strašné katastrofě našeho národa, té, jež nepohltila Bílá Hora a ušetřila katova sekera, opustivše rodnou zemi, odešli do ciziny.

Ale ani tam nepřestali pracovat pro spásu své vlasti a byt práce jejich nepřinesla tehdy žádoucí ovoce, nebyla přece marnou. Měla blahodárný vliv na ty, kteří nemohli se odhodlati opustiti domov, povznášela a sílila jejich zmařitelé duše a byla paprskem nadje jejich zmuceným srdcím. Věřím národu! — že se vrátí. Tohá oprava však Trjehbi... jásl veliký otec Komenský na cestě do vyhnanství a oní věřili, doufali a pracovali.

Nejednou zdálo se našim nepřítelům, že ubodila již poslední hodina národu našemu, ale v osudný okamžik vyskytli se vždy mužové chrabrých srdcí, rozduychali slabnoucí obnáček lásky k vlasti v mohutný požár, a naši nepřítelé v ustrnutí si šeptali: — Ach, on ještě žije!

České bolesti zrodily Havlička, ukrajinské bolesti daly ukrajinskému národu Ševčenko a Slovenské bolesti zrodily všemu slovenskému národu Kramáře.

Němci, kteří nás Slováky přivedli v područí a slovenskou myšlenku pokládají za věc své budoucnosti, toto zrození předvidali. Konečně přišla doba, kdy citící Slováky, český národ zrodil pro slovenskou myšlenku Kramáře. Kramář vystoupil. Vystoupil energicky jako bojovník, jako věrný syn Slovenskva i nadcházel čas, kdy tento silný muž chytil německou politiku za krk, doufaje, že nám ukáže její pravý obličej. Němci konečně žaslí a již nevěděli, jak se ho zbavit. Strašlivé napětí a Němci rozhodli. Kramář dělal své plány a Němci chystali mu past. Uplynul krátký čas a Kramář podle různých kombinací plánů zamířoval se po úši do Ruska. Většího úspěchu ve své politice, Němci pokud budou existovat, mítí nebudou. Kramář plápolal vroucí láskou k Rusku a Němci podle vypracovaných plánů uváděti do Vysokého dvora von Frederixa a souboty. Kramář jel na Rus jako upřímný slovenský host — ale Němci se tomu jen usmívali. Hlavním úkolem německým bylo udržeti Kramáře při Rusku, a oni to dokázali.

A v čem nejvíce Němci zvítězili, že vybudovali svoji politiku na Rusku tak, že

Když se sud Evropou rozpoutala divoká bouře světové války, naši vysvoboditelé vsadili životy i statky, vydali se, a by z valečné vířvy vynесли svému národu svobodu. Stálo to mnoho práce a ještě více krve, ale za to jaká radost, když roztrhly se mraky a ry uztřeli zlaté slunko svobody.

A tato radost čeká i Vás, nepřestanete-li pracovat pro spásu své vlasti. Vaše cesta je trnitá — pravda — ale jděte po ní s láskou a radšením, ony dají Vám zapomenouti na mnohou bolest. Věřte, doufejte a pracujte, neboť cíl Váš je vznešený a odměna bude hodná Vaši práce a Vašeho strádání. A nezapomínejte, že musíte vlastní obětovatí všechno, životy i statky.

My přejeme si, aby pobyt Váš mezi námi nebyl pro Vás vyhnanstvím, ale návštěvou u milých přátel, nímž navzájem si porozumíte, spečetili byste bratrský svazek, jenž by v budoucnu poutal k sobě oba národy a měl za úkol pracovat pro blaho všeho Slovanstva. F. K.

Polsko 150 miliardový deficit!

„Slovo Polské“ sděluje z Varšavy: Rozpočet ministerstva železnic v Polsku ukázal, že v roce 1923, dle současných cen obnáší: vydání na personál 310 miliard, pro inventář 300 miliard. V celku 610 miliard. Příjmy však zpočítány na 462 miliardy. Při takovémto rozpočtu bude mít Polsko 150 miliard deficitu a to ještě v tom případě, neklesne-li valuta. Podobný deficit předkládá nám prozatím jen jedno ministerstvo, které obyčejně má nejvíce příjmů. Kdyby i ostatní ministerstva sdělila své položky vydání a příjmů — zvláště ministerstvo války — sledovali bychom se s úžasem deficiem, čemuž nelze se ostatně diviti, když si představíme hory vytištěných polských bankovek.

Budoucnost ukáže, kam dospěje Polsko!

Národní písně Ukrajiny.

Pojednávě o písních, jichž národ ukrajinský zpívá na jare a také na Velikonoce, promluvíme o té písní, kterou zpívají na svatek Jana Křtitele, čili Ivana Kupala. Písně Kupalové pějí se na den Jana

Rusové, kteří měli slovenskou náladu nepověděti Kramářovi, že oni zničili ukrajinskou selcovu r. 1654, pak zapomněli na zákon r. 1876, jež podepsali proti Ukrajině vůči německému intrikánství. Pro nepředpojatě slovenského pozorovatele bylo jasno, že slovenské návštěvy Kramářovy „přimutily“ Rusko, by byl vydán dekret, jímž Ukrajinci byli zbaveni všeho lidského práva a hlavně všeho toho, co je do té doby vázalo jako Slováky k celku. Fakt, že bývalý Ukrajinec-rusofil, není-li při komunistech, je germanofil, — ale je také faktum, že Ukrajinec a jen Ukrajinec jest orientovaný na Slovensko. Přitom ale tento Ukrajinec byl tak zničen, že Kramář, který měl přáteli ponejvíce Rusy, byl pro něho cizím.

Tím způsobem, tou svou zajisté umělou taktikou Němci zotročili Kramáře — vidouce v něm v ironickém slova smyslu v případě vítězství ve světové válce — obět. Jestli se myslíme do slovenské situace, uznáme, že Němci dokázali své vírade, neboť jak vidíme Kramář i věřil, již se modlili o slovenském problému, jsou pošlapáni. Práce mladočeská pro dnešní Čechy, jak vídame, neplatí. Vrátíme se ale k Němcům.

Kramář představili Rusko jako krásný květ, ale neukázali mu, že ten květ byl

byli také zahrnuti v tento plán. A jsou-li Čechové dnes samostatní, nevidíme v této samostatnosti vysvobození, nýbrž vykombinované celým západem područí. Víme, že nám reknou, že potieba času toho vyžádala, ale tím buře, — neboť jest to znamení nasvědčující, že jsme úplně odevzdáni západu a nečlověcké bez něho existovali. Jest-li by Čechové jako svobodný národ se byli vrátili k slovenským tradicím, tož tato t. zv. „příběha času“ byla by sama sebou odpadla. Jsme jisti, že Němci tak myslili, neboť po ukončení první mapy, kdy továrna Kruppova přistoupila k zhotovení děl různého kalibru, Němci udělali druhou mapu, která se týkala pouze nás Slovanů. Na této druhé mapě konečně napsali: „Prohrájeme-li zde, zvítězíme tam.“ Totiž u nás, na Slovensku.

Což není to pravda? — Na západě válku prohráli, ale na Slovenském východě jsou úplnými pány. Totiž prostě následek našich starých hříchů a následek své dnešní nedbalosti ještě po uplynutí některé doby počítíme trochu jinak. Jsme jisti, že nebudě-li důano německého přílivu k nám, naši potomci budou nás proklínati.

II.

Každý národ, je-li utlačován a vede-li osvobozovací akce a zosl-li v srdcích povznášející ideál, vytvoří ze sebe genia. —

M—r:

Lyžectví na Špičáku.

(Dokončení.)

Druhého dne po dopoledním cvičení šel lyžecky kurs sokolský parti, která patří k nejkrásnějším, totiž k Rozvodí, odtud po známé cestě na smůlky nad Čertovým jezerem, zpět k Rozvodí a odtud k Černému jezeru a opět domů, na Špičák.

Právem může být známa tato partie zrámcem, neboť koná ji každý, kdo jde ze Železné Rudy na Špičák. Ale neznámou mnohým jest v zímě. Krásy nevystihne žádná, sebe lepší péra.

I mlhy byly tohoto dne příznivé, neboť padly do kraje vždy jen na chvíli a když tyto zmizely, byl nádherný rozhled.

Starší bratři i sestry tentokrát již neješli. Patrně byli již příliš unaveni, ale za stolem u Prokopa byli všichni a všechny doposud svěží.

Stoupání opětně bylo volné a příliš neunavilo. Od Rozvodí má cestička k můstkům místy malý spád a místy jest úplně rovnou. Zde stačí posně odstrkování se holkami, na jejich konci upevněna jsou kolečka, aby nebořily se do sněhu, který nakupen do výšky dvou metrů. To vysvětluje, že nápisy, že jest zde pitná voda jsou u našich nohou, kdežto v létě jsou vysoko připevněny na stromech.

Lyže leží, snih jest výtečný. As po 30 minutách této jízdy, kdy zdá se, že narozhládla vám křídla, zazní výstražné znamení písknutím. Značí, by vzat byl větší rozstup a byl dáván větší pozor. Místa jsou někdy kritická. Skála nad a hluboká propast pod. Konce jejt se nedohlédnou. Jsou v mlze. Zde nastávají prudké zatáčky. U těchto skal a počinají vrůstky. Jaké to náhle stné překvapení, jaké to krásy. Bratr Krňoul se radostně usmívá i vysmívá bratrům sestram. Bylo málo těch, kteří vrůstky nepřejeli. Do výše nakupen snih, propast pod vámi a zábradlí u mořtlu také. Na něm sedl br. Krňoul a směje se. Vždyť viděn byl za celých pět dnů pouze dvakrát s vážnou tváří. Je připraven pomoci, když bylo by třeba. Snih nakupen na můstcích do trojúhelníku výšky 2 m, na jehož vrcholu jsou dvě sýhy po lyžích br. Krňoula, jimiž všichni projíždějí. Přejít ko-

nečně můstek posledně, nejnebezpečněji, neboť v jeho středu byl snih sesypán a br. Krňoul opět s veselou tváří sděluje, že toto vlastně účelem jeho cesty, odnačiti strachu a přejížděti i místa ohlízná.

Posledním náhlednutím do hlubiny loučí se každý s pohledem na Čertovo jezero a nastává opět mírně stoupající cesta k Rozvodí a odtud po malém oddechu po prudším svahu, který končí svahem 60° odtáhne se účastníci u Černého jezera. Spíždomí prudkých spádů má opět svoje veselé stránky, neboť nejlépe a bezpečně jely je sestry. Sedly si totiž a jely — jely až zastavily se na zamrzlé hladině jezera.

Když smáli se jim bratři, kteří, až na čestné výjímky, speli na lyžích ovšem s četnými pády, tedy nev sedě, ještě se statečně sestry zlobily. Od čeho prý mají jiždecké kalhoty, přete nemohou stále jen na lyžích joditi —

Cesta od Černého jezera na Špičák minula hladce a byla již úplně tma, když dořazili účastníci k olei Prokopa, kde se při tšice horkého čaje veselé vzpomínalo.

Třetího dne navštívil kurs bratr župní náčelník Nachtmán z Klatov, jemuž jeli účastníci vstříc až k nádraží. Poté cvičení byl výstup a sjezd z pákřých strán na odpolední stoupání na Špičák. Rady odpoledne seřídly ještě více. Cesta opravdu vysílila i nejstatečnější, neboť snih se počal lepiti a přselo. Děti ihned mrzla na hantech a za krátko vrstva ledu pokryla bratry, sestra nebyla již žádná. Poř stékal z rozpalených tváří.

Na vrchol Špičáku vanul ostrý, mrazivý vítr, dešť zde přestal, ale utvořena byla silná ledová kůra na sněhu. Nebylo možno si odpočinouti. Ozvalo se známé: „Na shledanou! — a jelo se — ne letělo, říhlo se po ledu. Vítr lehá do očí, zde zas žene, zapíraje se do zad, ještě větší rychlosti. V letu tom vzpomene se na sestry. Jak těm je as dobře! Nemí možný sjezd přímý — jedeme serpentínami. A zde — nehoda. Ubohý bratr! Pískám jest na br. Krňoula. Přispěchá, rozdělíme se o hole i lyže bratra, který již bludí zkusí, může-li dostoupiti na nohu. Běžtel — nejde to. Br. Krňoul tváří se vážně. Posadíme stížného na jeho ramena a „Na shledanou!“ sází již opět veselé. Nejprudším spádem jede statečný Krňoul s větrem o záved. Obdi-

komandantem pražské posádky německý generál? Ruským korpusem, jenž byl nepřítel ku Praze, vládl jako komandant armii von Ewert a komandantem korpusu von Fluh... Neznali to k smichu...?

A vojáci? Vojáci byli Němci, rusti kolonisté ze Saratovské a Chersonské gubernie. Pak Ukrajinci. Malajci, Kirgizi, Kalmučci, Tataři a Židé... Ubohá Praho! volal Slovnan, jenž byl tak silnovan.

Zde ještě musíme poznamenati, že na ruských posících byly jedny brožury o dru. Kramářovi, které byly dány vojsku ke čtení a zase druhého dne na průkaz je odehrali. Prý byly ilegální... Za týden byly zase v zákopech a četli je tajně, poněvadž v nich byla „p r a v d a“. Můžeme si představit, jaký vliv měla ona knížka, když byla podána německou umělou rukou a k tomu tajně. Ne, neudržíme se, musím říci. Můj komandant, kapitán Freiberg, osobně mi podáváje tuto knížku řekl: „Tento kus je zakázan, ale jestli věříš, já sám nevíš, proč? Knížka úplně pravdivá, — věří-li feldvebelovi, dej mu ji také přečísti.“

Zde německý náhllost přecházela hranice, vzal však jsem ji a když jsem ji dával feldvebelovi, řekl: „Mám jich u sebe až dost.“

Knížka byla proti Kramářovi a konala své hnisné dílo. Je-li člověk takto informován, věru může plakat. (Pokrač.)

vován ode všech sjeđe krásně, lečice doň, kde slozi teprve bříme ze svých beder, ale nemí viděti na něm unavy, tuň on snad ani nezná. — Vyhraty pokojk již ceká — rychle domu. Pro dnes dosti bylo vykonáno. Jestli zítra — těší se všichni a pak rozloučení, šťastné loučení.

30. prosince poslední den kursu a na něj projektována celodenní túra. Bylo jich s brem Krňoulm šest, těch statečných. Šest ze 30tř. „Jozerní stěna“ jak zvaný to název, jak lákavý. Ze Špičáku as 30 km po závodní dráze, která vyznačena jest mnoha červenými slůžkami.

Les ztratil trochu své krásy, protože obleva, která včera byla a dnes ještě trvá, připravila stromy o jejich okrasu, snih, který je pokrýval. Leč na jezerní stěně samé, na jejím vrcholu po oblevě ani stopy. Zde lež jako včera na Špičáku. Mraky jsou pod námi a přes ně vidíme na vrchy na naši i bavorské straně jsou zelené.

Br. Krňoul stane na nejvyšším vrcholu, odkud nejlepší rozhled a již volá: „Bratři, rychle a čepice dolů.“ Jeho tvář je vážná, jest očco děležitého. Ano, pohádka. Ruška, která neuposlechla, rychle nyní tak činí a strhaje čepici. Hlas vyjadřující obdiv se chvěje. Celé pásmo Alp zde v celé kráse více se, jasně ozářeno sluncem. Alpy se svými velikány pokryty sněhem, na něž slunce vyluzuje ty nejkrásnější barvy, krali čko. Nikdy nezapomeň, kdo jednou uviděl!

„Mnohokrát již byl jsem zde, ale tak krásně jsem dosud Alpy neviděl.“ příznává br. Krňoul a my němí hledíme na nádherný obraz, který po 15 minutách pohyvá svých barev i zastřeá se mlhou. Alpy mzi, jak by kouzelnou rouškou zastřeny.

Slunceťto skazuje, že poledne blízko a zase jest to br. Krňoul, který chystá překvapení. „Uvaríme si čaj a pohoďváme.“ Dobrý vtíp, veselost viděti na tvářích. Leč bratr mluví pravdu. Jedeme dále a jako v pohádce zde vyrůstla chatř polo apoděla do sněhu. Ze silných klesná zbudovaná, masivní, aby odolala bouřím v létě, v zimě. Lyžemi jest odstraněn snih od dveří i od okenic. Dveře uzavřeny jsou pouhým háčkem. Předělníka, velká světnice a půda vyplňují celou prostoru. V předělnice narovnáno dříví a světnice teprve udivi každého, kdo do ní vejde. Otevřenými okenními vřítaki sluneční paprsky. Nada dvěmi nápis: „Pro každého člověka dobré vůle.“ Po stěnách obrázky a fotografie, na pěkných suchyňských kamech hrnce, konvice, mísky, v troubě pekáč, vůbec vše, co jest k primitivnímu mužskému vaření třeba. Jsou zde i žehličky a parafin na masání lyti, v koutě papiry na rozdělání ohně, který za krátko veselé plápolá.

Voda získána rozpuztěním sněhu, čaj i cukr přineser s sebou a za krátko na stole z otesaných smenů, kouřil se z hrnků čaj — a v dále zmizely poslední vrcholky Alp.

Zpáteční cesta přes Kolarbáče, kopce to prudkých svahů, zde zas prudce stoupající, tam spadající do hloubek až závratných, působí dosti velké starosti a četné pády, ale konečně důkladně unavených šest statečných, ocitá se u Černého jezera a hledí vzhůru nedůvěřivě na stěnu, jejíž vrchol zahalen jest mraky. Nad nimi b. lo těch šest vytrvalých.

Škoda, korec jest kursu. Zůstali sice, kterých povinnost nevolala, ale většina bratrů rozjela se již večer, ně jest mnohý nerad. „Budeme vzpomínat!“ těší jeden druhého. Poslední stisk ruky a dík br. Krňoulovi a zbytým v pohádce. Na zdral — Školl! — Na shledanou!

Administrace „Hlasu Ukrajiny“ přijme kolportery za velice dobrých podmínek.